

33. navadna nedelja

Pirniče, 18. november 2018

»Za tisti dan ali uro ne ve nihče«

»Za tisti dan ali uro«, bratje in sestre, »pa ne ve nihče.« Jezus je v svojih govorih učence pogosto svaril pred nevarnostjo, da bi pozabili, da bodo za svoja dejanja in odločitve na svetu nekoč dajali odgovor. Spomnimo se prilike o oskrbniku, ki si je mislil, da gospodarja še dolgo ne bo ter je začel popivati ter pretepati svoje sohlapce. Ko ga je Gospodar ob svojem prihodu našel, da tako dela, mu s kaznijo ni bilo prizanešeno. Ali na drugem mestu, ko pravi: *»Blagor tistim služabnikom, ki jih bo gospodar ob svojem prihodu našel budne.«*

Vse to, predragi, nam je v svarilo. Za tisti dan ali uro ne ve nihče. Zato je prav, da smo za tisti dan ali uro pripravljeni vedno.

Vsake toliko časa, navadno ob pomembnejših koledarskih prelomnica - ob prelomu stoletja, tisočletje - se med ljudmi pojavi nekakšno pričakovanje, da zdaj je pa konec sveta zares že blizu. Tako pričakovanje med mnogimi ljudmi povzročilo pravo histerijo. Nekateri začnejo kopičiti velike zaloge hrane, drugi začnejo graditi zaklonišča, tretji spet se zatekajo na pomoč k raznim šamanom in podobnim prevarantom, ki z neskončno naivnostjo ljudi služijo mastne denarce. A vse to, bratje in sestre, bi bilo smešno, če samo po sebi ne bi bilo tako žalostno. Biti pripravljen ne pomeni: imeti zadostno zalogo hrane. Biti pripravljen pomeni: poravnati dolgove, pa ne le tiste, materialne, pač pa predvsem tiste, ki smo jih povzročili s takšno ali drugačno krivico. Biti pripravljen pomeni živeti v miru: spravljen z Bogom, z ljudmi in sam s seboj. Biti pripravljen pomeni: izpolniti poslanstvo s katerim si prišel na svet in z mirom v srcu čakati na srečanje z večnim sodnikom.

Za velikega rimskega cesarja Konstantina - to je tisti, ki je krščanstvu po stoletjih preganjanj dal svobodo - vedo zgodovinarji povedati, da se je dal krstiti šele tik pred smrtjo. Zavedal se je, da krst pomeni nov začetek in da človeka dejansko prerodi, ga očisti njegovih grehov in s tem pripravi, da lahko neobtežen z grehi vstopi v nebeško slavo. Kolikor že se na prvi pogled to zdi pametna, morda celo prebrisana poteza, je hkrati tudi na moč tvegana in tako rekoč nespametna: kdo ti zagotavlja, da ne boš povsem nepričakovano umrl že jutri in za krst ali spoved niti ne bo časa. Mnogo bolje, kot zanašati se na to, da boš pred smrtjo imel priložnost očistiti se svojih grehov, je, celo življenje živeti tako, da se z grehi niti ne omadežuješ. Da si - z drugo besedo - kadarkoli pripravljen na konec sveta.

Kdaj se bo to dejansko zgodilo zato niti ni najpomembnejše vprašanje. Konec koncev se je za velikanske množice pokojnih to že zgodilo. Pomembnejše je, da se zavedamo, da naša dejanja in naše odločitve štejejo. In da časa, ki nam je še odmerjen, nimamo na pretek. Amen.